

[Udenrigsministeren.]

vurderes. Vi skal dog ikke gå i konstant frygt for fremtiden, men vi skal med målbevidst arbejde sætte ind på at skabe en sådan magtbalance, at vi kan befries for følelsen af, at en uafvendelig fare truer verdensfreden.

På mødet i Rom understregede general Eisenhower betydningen af, at de styrker, der findes i Europa, snarest blev gjort effektive, således at der skabes den størst mulige sikkerhed for, at et pludseligt angreb kan afværges, så at mobiliseringen kan gennemføres og hjælpeforanstaltningerne blive sat i værk. Må jeg benytte lejligheden til her at sige til det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at de meddelelser, han omtalte, de rygter, han nævnte, ikke har noget med virkeligheden at gøre. De krav, han omtalte, er ikke blevet stillet på mødet i Rom eller i det hele taget.

Atlantpagten giver os kun sikkerhed, såfremt vi selv — indenfor pagtens rammer og i samarbejde med vore forbundsfæller — yder, hvad vi formår for at opbygge et effektivt forsvar af vort eget territorium. Havde vi ikke været medlemmer af pagten, ville denne opgave have været ganske uløselig; det er samarbejdet indenfor pagten og den hjælp, vi modtager, ikke mindst fra USA, som gør det muligt for os at skabe et forsvarsberedskab, som kan nytte. Vi har truffet vort valg; det var på mange måder en vanskelig afgørelse for os, ikke mindst på grund af vor udsatte beliggenhed; det var en afgørelse, som omstyrede en lang udenrigspolitisk tradition, men den er truffet. Den offentlige debat herhjemme synes i for høj grad at være beskæftiget med en ørkesløs diskussion, om det var rigtigt eller forkert af Danmark at gå ind i Atlantpagten. Der er for mig ingen tvivl om, at det var rigtigt, men man løber en alvorlig risiko for, at det hele blot bliver en march på stedet, når man fordyber sig i fortiden og lader nutidens krav ligge.

Vi må konsekvent gennemføre den politiske linie, vi har anlagt, og vi må tage konsekvenserne af de forhold, som førte os til at vælge denne politik. Det er nødvendigt at anlægge en realistisk vurdering af situationen. Overfor den splittelse, som består i verden, har Danmark taget sit parti. Vi vil bevare freden, men brydes freden, vil vi forsvare vor frihed. Dette er grundtanken i den politik, vi fører sammen med vore allierede indenfor Atlantpagten, og vi ville svigte ikke alene dem, men også os selv, såfremt vi ikke ydede vor indsats

for at sætte realiteter bag disse ord. Øger vi ikke vort beredskab, kan ingen pagt eller traktat give os sikkerhed; intet andet land kan formodes at være mere interesseret i at forsvare dansk territorium end Danmark selv. Der tales ofte fejlagtigt om andre magters krav til Danmark om dette eller hint på forsvarrets område. Det er urigtigt. Det er situationen selv, der stiller krav, og når vi efter drøftelse med Atlantpagtens organisationer beslutter os til en øgelse af vort forsvars effektivitet, er det hensynet til Danmark og det danske folk, der er afgørende. Det er kravet om, at vi nu skal gøre, hvad der er nødvendigt, for at ikke det, der allerede er gjort, skal blive overflødig og nytteløst.

Der er dem, der undrer sig over, at Danmark — og andre Atlantmagter — den ene dag kan drøfte nedrustning i Paris og den næste dag i Rom kan diskutere, hvorledes oprustningen kan fremmes mest muligt. Forklaringen er enkel og ligetil. Kunne der iværksættes en virkelig verdensomspændende nedrustning, ville årsagen til Atlantmagternes rustningsbestræbelser bortfalde, og vi ville være befriet for de byrder, denne nødtvungne oprustning lægger på os; men som jeg sagde ved åbningen af rådsmødet: Rom er i dag, og Paris er i morgen. Sålænge splittelsen i verden består og andre ruster i et sådant omfang, at vi kan føle os truet, ville det være forbryderisk letsindigt at sidde med hænderne i skødet og ignorere faren. Men vi ønsker intet hellere end at slå bro over den kløft, som skiller verden i dag. Vi er rede til at møde andre med tillid, hvis de møder os med tillid. Vi vil aldrig afvise et ærligt forsøg på at skabe det samarbejde mellem alle nationer, som dog er den bedste garanti for, at freden kan bevares, og hvor Danmark har mulighed derfor, vil vi yde vort bidrag til enhver mæglende bestræbelse. Jeg mener også, at den tale, jeg holdt i Paris, var udtryk for en sådan mæglende indstilling.

Lige så fejlagtigt det er at beskyldte Atlantmagterne for at være krigsmagere, lige så grundløst er det at fremstille samarbejdet indenfor Atlantpagten, som om De Forenede Stater var en tyrannisk stormagt, der stræbte efter at undertvinge sine allierede. Det ville i så fald være første gang i historien, at en stormagt først økonomisk og militært styrkede de stater, den ville underlægge sig. Den enkle sandhed, som således søges bortforklaret ved sindrige og uholdbare konstruktioner, er, at samtlige vestlige demokratier, heriblandt Amerikas